

Δεν γίνεται να ζητάς μετά μανίας δημοσιονομική πειθαρχία για το «κοινό καλό» και στην επόμενη σ

Όσο η Ευρώπη έρχεται αντιμέτωπη με ζωτικά θέματα εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας των μελ

Ερντογάν, οι οποίοι είναι ικανοί να παίζουν βρώμικα εις βάρος Ευρωπαϊκών κρατών, η Ευρώπη ως οργανισμός θα έρχεται αντιμέτωπη με τον ίδιο της τον εαυτό. Θα αδυνατεί «αιωνίως» να χαράξει και να υλοποιήσει μια ενιαία εξωτερική πολιτική που να εξασφαλίζει τα συμφέροντα όλων των μελών της «ισότιμα».

Η ύπουλη και διχαστική (βλέπε τη στάση τη Βουλγαρίας) πολιτική της Τουρκίας εκτός απ' το ότι βγάζει στην επιφάνεια τα εσωτερικά προβλήματα της ένωσης, ίσως κρύβει και ένα θετικό που μένει να αποδειχτεί και ως τέτοιο. Είναι μια ευκαιρία «διάγνωσης» του οξύτατου αυτού προβλήματος, όχι πως είναι πρωτόγνωρο φυσικά. Μια ευκαιρία να κατανοήσουμε πως αν δεν γίνει το βήμα της ενοποίησης και σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας, η Ευρώπη θα διαλυθεί στο επόμενο ή μεθεπόμενο μεγάλο πρόβλημα που θα χτυπήσει την πόρτα της ή την πόρτα ενός μέλους της

Πρέπει να καταλάβουμε πως ενιαία Ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική με συνυπολογισμό ειδικών εθνικών συμφερόντων ειδικά από την πλευρά των μεγάλων δεν μπορεί να λειτουργήσει βιώσιμα. Πιο απλά, όσο υφίστανται ειδικά Γερμανικά συμφέροντα πχ, που έρχονται σε αντίθεση με Ελληνικά, θα κυνηγάμε μια ζωή την ουρά μας σε επίπεδο εξωτερικών υποθέσεων. Ή είσαι ένωση σε όλα ή δεν είσαι ένωση. Οφείλουμε πιο επιτακτικά από ποτέ σε τούτη τη φάση να σταθμίσουμε οφέλη και ζημίες και να αποφασίσουμε πρωτίστως σαν χώρα, αν θέλουμε να συμμετάσχουμε σε ένα πιθανό τέτοιο εγχείρημα, το οποίο βέβαια χωρίς την συγκατάθεση και την ουσιαστική συμμετοχή των μεγάλων κρατών δεν θα έχει καμία σημασία και ισχύ.

Αυτοί κρατούν τα κλειδιά. Αυτοί μπορούν να σώσουν ή να διαλύσουν την ένωση εμμέσως με

τις ενέργειες τους. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε στην παρούσα φάση εμείς είναι να κοιτάξουμε το συμφέρον της χώρας μας και σε αυτή την κατεύθυνση το κλείσιμο των συνόρων μπροστά στον Τουρκικό εκβιασμό που έχει και άλλες προεκτάσεις ως προς την Ελλάδα, ήταν μονόδρομος.

Με τις υπάρχουσες συνθήκες που εξελίσσονται πλανητικά, η ύπαρξη μας σε μια ένωση σαν την Ευρωπαϊκή με κοινή εξωτερική πολιτική όμως, είναι πιο ζωτική από ποτέ κατά τη γνώμη μου. Σε μια ένωση όμως όπως η σημερινή είναι σχεδόν δώρον άδωρον. Αν οι μεγάλοι δεν κάνουν το αποφασιστικό βήμα βάζοντας το συμφέρον τη ένωσης πάνω από το εθνικό και το ιδιωτικό, η ένωση στην επόμενη μεγάλη πρόκληση θα κλυδωνιστεί έτι περισσότερο και πάει λέγοντας, έως την τελική κατάρρευση της, η οποία θα είναι προϊόν της αναποφασιστικότητας που γεννά η αποκλειστική προσκόλληση τους στα δικά τους εθνικά συμφέροντα.

Ο δρόμος στο οποίο κινούμαστε αυτή τη στιγμή οδηγεί εκτός θετικού απροόπτου στην μελλοντική κατάρρευση της ενωμένης Ευρώπης, αν δεν υπάρξουν πολιτικοί ηγέτες χωρών πρώτης γραμμής που να πάρουν τη δύσκολη απόφαση από εσωτερικής εκλογικής άποψης, να υπερπηδήσουν το εθνικό συμφέρον σκεπτόμενοι το συλλογικό Ευρωπαϊκό. Εν συνέχεια αυτή τη δύσκολη απόφαση θα πρέπει να πάρουν και οι μικρότερες χώρες βέβαια.

Δεν υπάρχει λογική συνέχεια στο αξίωμα «η Ευρώπη των εθνών» από τη στιγμή που τα συμφέροντα μιας χώρας - έθνους της ένωσης έρχονται σε πλήρη αντίθεση με μιας άλλης. Είναι σχεδόν αυτοαναιρούμενος συλλογισμός άρα και αυτοαναιρούμενη πολιτική, όταν ζητάς από μια χώρα να «πνίξει» τα εθνικά της συμφέροντα προσπαθώντας να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα άλλων χωρών. Δεν μπορεί να λειτουργήσει έτσι μια ένωση και αυτό αποδεικνύεται περίτρανα αυτή τη στιγμή. Η εγκαταλείπεις λοιπόν την ένωση ή «υποτάσσεσαι» σε αυτή και αυτό είναι κάτι που οφείλουν πρώτες να αποφασίσουν οι μεγάλες δυνάμεις και ειδικά η Γερμανία. Δεν γίνεται να ζητάς μετά μανίας δημοσιονομική πειθαρχία για το «κοινό καλό» και στην επόμενη στροφή να αφήνεις ένα μέλος εκτεθειμένο στην ουσία, γιατί «αδυνατείς» ή δεν θέλεις να ξεχωρίσεις τι είναι εθνικό και τι Ευρωπαϊκό.

Χάρης Φιλιππάκης

Αρθρογράφος Ιστορικών

HuffPost ΟΔΥΣΣΕΙΑ,11/3/2020 #ODUSSEIA #ODYSSEIAÂ